

Mester Györgyi

Gyermeknap - Vasárnapok vasárnapja

Ez a vasárnap is úgy kezdődött, mint a többi. Anyuka sokáig hagyta őt és a húgát lustálkodni az ágyban, azután finom reggelit kaptak.

Reggeli után azonban apuka azt mondta:

- *Szép az idő, hétágra süt a nap, irány a Vadaspark!*

Nagyon megörültek a hírek, hiszen épp a napokban hallották, albinó őzike született a Vadasparkban, és ezt most látni is alkalmuk lesz.

Persze, a kecses, pöttyös hátú őzek, és a büszke szavasok között, nemcsak a fehér bundájú őzike volt a látnivaló, de a vörhenyes bundájú rókákat, közöttük a rangidős Parázs-t, utána pedig a lusta medvét, majd végül az éppen vedlő bundájú farkasokat is megcsodálták.

Amikor később anyukának elmesélték a Vadasparkban látottakat, a legérdekesebbnek mégis a csíkos hátú, apró vadmalacokat tartották, akik a látogatók lába alatt és mellett nyargalásztak, a gondozó mindenre kiterjedő, figyelmes tekintete mellett.

- *Egy kismalacot úgy hazahoztam volna - nyafogta a húga.*

A finom vasárnapi ebéd már a gyomrukban pihent, amikor anyuka, a mosogatást követően - ahelyett, hogy vasárnapi jó szokása szerint, elvonult volna dolgozatot javítani -, egyszer csak azzal állt elő:

- *Gyereknapi van, most kaptok tőlünk egy különleges ajándékot. Persze, ne valami tárgyra számítsatok, könyvre, társasjátékra, netán csokira, helyette egy kellemes élményt szeretnénk nektek ajándékba adni.*

Jegyünk van a Fővárosi Nagycirkuszba!

Ugrádozni támadt kedvük az örömtől, hiszen ott még sohasem jártak. A nagymamákénál, vidéken, minden évben jött egy vándorcirkusz, amely számára a tágas legelőn vertek sátrat, és a nézőközönségnek a fapadokon körben kellett ülni, hogy lássák a trombitáló elefánt ormányába kapaszkodó bohócot, az oroszlánokat tüzes karikán átugrató idomárt, meg persze a jópofa, fodros ruhában tipegő, apró uszkárokat.

De ez most biztosan más lesz, hiszen nem vándortársulatról, hanem az ország leghíresebb cirkuszáról van szó, ahová ma este ők is ellátogatnak.

A látottak azonban még az elvárásaikat is felülmúlták!

Első, érdemleges látványosságként, a konferanszié masírozott be középre, elegánsan, jól vasaltan, kezében az elmaradhatatlan mikrofonnal. Köszöntötte a cirkusz nézőközönségét, s pár szót ejtett a majdan látható műsorszámokról.

Eközben, a széksorok között szinte észrevétlenül, besomfordált a bohóc. Meglepetésükre, nem tarkabarka, buggyos ujjú ruhát, hanem egyszerű, sötét öltönyt viselt, mely lazán, mégsem idomtalanul lötyögött rajta, fehér inge nyakban szabályosan záródott. A kissé kövérkés, festetlen arcú fiatalemberről hiányzott a megszokott piros orr, egyedül a haja mutatta, hogy azért ő itt egy kicsit „komolytalankodni” fog, homloka fölött ugyanis egy vékony hajtincs, hegyesre sodorva, égne állt. Mosolyogva, integetve körbejárt a porond szélén, jelenlétével óhatatlanul maga felé irányította a tekinteteket.

Ekkor, mintegy varázsütésre, táncosok tűntek fel a színen, magukra vonva a nézők figyelmét, s a pattogó zene, az ismerős, népszerű melódia ütemére, látványos táncot lejtettek.

Zsonglőr páros jött be, bámulatos ügyességű mutatványuk láttán szinte káprázott a szem.

Őket hófehér paripákat hetykén megülő csinos lovarnók, izmos férfiak követték, kik úgy ugráltak át száguldó lovaik hátáról a tűzkarikán, mintha csak a vizes árkot lépnék át eső után, hogy ne legyen sáros a cipőjük.

Ezután a földről a magasba emelkedtek a tekintetek, mikor a mennyezetről leomló hófehér selyemfüggönyön egy kecses nőalak tűnt fel. Biztosítókötél nélkül, egyedül csak a függönyére hagyatkozva, lábára, combjára, dereka köré, karjai alá tekerve a selymes kelmét, nyújtózkodott, hintázott, és tette mindazt, amit az átlagember a padlón állva se lenne képes megtenni.

Miután az égről földre szállt a jelenség, egy vágató paripa hátára ereszkedve eltűnt, újra a bohóc jelent meg a porondon. Vastagabb, ruhaszártó kötélhez hasonló alkalmasítást terített a földre, és azon sétálgatott büszkélkedve, mígnem egy cirkuszi ember meg nem invitálta a magasban kifeszített ruganyos kötélre. Először nem akart menni. Kérette magát, majd egyszer csak a létrafokokon gyors mozdulatokkal fölfutva, mint a mókus, ott termett a magasban. És olyan parádés kötél-táncos produkciót adott elő, hogy még a szájak is tátva maradtak a meglepetéstől!

Közben, leeresztették a védőketrecet, s három tigris jelent meg a nézők csodára éhes, várakozásteljesen bámuló szemei előtt. Az állatok fenségesesek voltak, erejük dermesztően félelmetes, alkalmazkodási képességük páratlan.

A show-t cirkuszi elefántok produkciója zárta. Az aranyos, gömbölyű hármastestű ikrek körbejártak a porondon, ormányaikkal egymás farkába fogódzva, egymás hátára támaszkodva, két lábon sétálgálva, vagy a kis zsámolyon ücsörögve hatalmas, ráncosan hájas hátsójukkal.

Ezzel véget ért az előadás.

Ők ketten a hűgával, még sohasem éltek át egyszerre ennyi élményt. Úgy érezték, ez a Gyereknapi örök emlékezetes marad a számukra.

És ez a nap sem egy egyszerű vasárnap volt, ez maga volt a vasárnapok vasárnapja.